

trøstes, nu skulle de have et Dverherredømme over os til Gjengæld for, at vi i nogen Tid have havt Herredømmet, nagtet Gud veed, at det er brugt med Maadehold mod Alle. Nu kan jeg sige, at der er endnu een Grund mere for, at man ikke behøver at give sit Samtykke til dette Udkast, og dog ikke kan be- skyldes for at være uordholden; thi det vide vi Alle her, at da det første Grundlag til Dverenskomsten blev lagt, da vare Alle enige om, at der ved denne Grundlovsindskrænkning ikke skulde tages noget andet Hensyn end det, som var nødvendigt for at indføre Fællesforfatningen, at man ikke vilde taale, at der tilsnegs andre Formaal end det Samme, og jeg har i den Anledning allerede ved en tidligere Leilighed citeret en Uttring herom af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad). Jeg skal derfor med frit Mod, og uden at frygte for at kaldes en uordholden Mand, til det Dverste gaae den maadeholdne Wei, som jeg har sagt, at jeg vilde gaae, ved nemlig at stemme for et betinget Ja, hvis overhovedet et saadant bliver bragt frem her i Forsamlingen, og jeg skal gaae ethvert Skridt, som kan gaaes, til en Imødefommen med Regjeringen, eller med Sagen, hvis Ministeriet virkelig vil forlade Sagen.

Kirke- og Underviisningsministeren: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Maa ske jeg først maa til- lade mig en enkelt Bemærkning, der netop an- gaaer det personlige Mellemværende, som den ærede Rigsdagsmand troede at have med den høitærede Cultusminister. Den høitærede Mi- nisters Uttringer vare efter mit Skjønnende ikke af den Betskaffenhed, at de indeholdt nogen- somhelst Sigtelse; men da den ærede Rigs- dagsmand har troet deri at see en saadan, har jeg naturligtvis ikke villet affkøre ham Ordet; efter Indholdet af den Erklæring, som den ærede Rigsdagsmand imidlertid selv har givet, an- seer jeg det aldeles unødvendigt for Cultus- ministeren at give noget yderligere Svar; men hvis den ærede Cultusminister ønsker det, har han Ordet.

Kirke- og Underviisningsmini- sterens: Ja, efter disse Udtalelser af den ærede Formand, vilde jeg rigtignok nødig gaae ind paa nogen yderligere Udvikling, som let skulde kunne vise, hvor fuldstændig berettiget jeg har været til den Uttring, som jeg frem- satte igaar med Hensyn til Rigsdagsmanden for Marhuus Amts 1ste Valgkreds (G. Winther), og som forøvrigt aldeles ikke gif ud paa det, som den ærede Rigsdagsmand sidst antydede, men vel paa det, som først blev ansørt, nem- lig, at jeg blev overrasket ved at høre, at Adres- sen efter hans Mening ikke var bleven over- holdt af Ministeriet. Jeg skal, som sagt, ikke gaae ind paa en Udvikling heraf, skjøndt den ærede Rigsdagsmand ved at hentyde til pri- vate Forhold og private Samtaler har givet mig en særdeles og fristende Leilighed til at udtale mig. Jeg skal blot holde mig dertil, at jeg havde Efterretning om den ærede Rigsdagsmands Opfattelse med Hensyn til dette Punkt fra en Person, som jeg troede, at den ærede Rigsdagsmand maatte ansee for at være den Sikkerste af Alle; men som, det ind- rømmer jeg, nu maa erkendes for at have været aldeles upaalidelig.

D. Müller: Da man saa ofte i denne Sal er fremkommen med den Uttring, at den almindelige Valgret var det ene Rigtige, for dermed at bekæmpe Forsatningsudkastet, saa være det mig tilladt at tale et Par Ord om dette ene Punkt. Jeg troer ikke, at det vilde være vanskeligt ad Raisonnementets Wei at vise det Uholdbare i denne Mening; jeg troer nemlig, at, naar man ikke ligefrem vil vedkjende sig partiulaire eller egoistiske Interesser, saa maa man stille det øverst, at Statens Vel er den høieste Lov, og derfor bliver det den første Op- gave at besvare det Spørgsmaal: hvorledes faaer jeg paalidelige Vælgere, og den næste bliver: at admittere saa Mange som muligt til Valgene. Men de Herrer, som hylde den omtalte Mening, synes at stille det i Spidsen, at faae saa Mange som muligt, for ikke at sige Alle, til at blive Vælgere. Jeg skal imidlertid ikke nærmere forsølge denne Side af Sagen, men blot tillade mig at anføre nogle